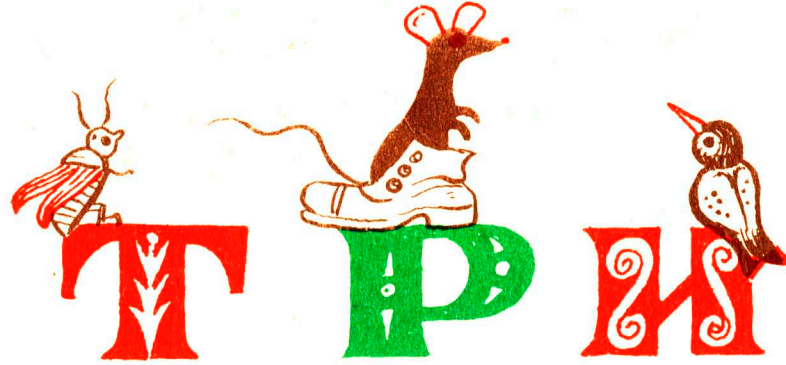

І К А Н Н А С А В И Ц Ь К А

Т Р И КАЗОЧКИ

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

І Л Ю С Т Р А Ц І І • Е Д В А Р Д А • К О З А К А •

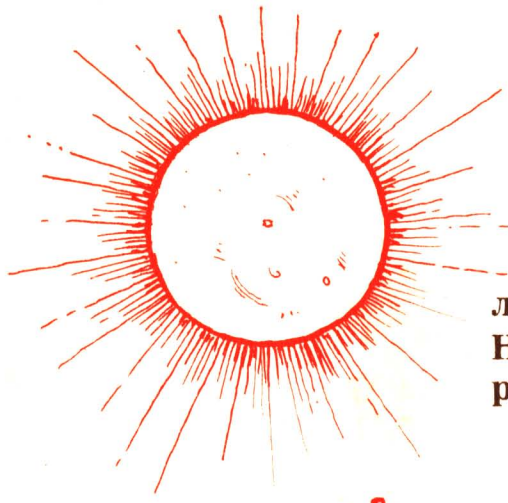

ЗАГУБЛЕНИЙ ЧЕРЕВИЧОК

леночка весною по травичці ходила, черевичка
загубила. Лежить той черевичок та й плаче. Кілочки
в ньому розмокли, обцасик не скаче, шнурівочка роз-
в'язана, болотом замазана.

— Як я був новенький, шанувала мене Оленка,
чистила гарненько, ставила рівненько, а тепер я на
травичці лежу, не біжу.

Та одної днини сонечко пригріло, болото підсушило, й черевичок підсох. Ох, як любо на сухому лежати! Надбігла сюди мишка з поля-сіножати, побачила черевичка, — зраділа, на хвостик сіла та й думає-гадає:

— Кожне звірятко свій куточок має, а я ні. Буде тут

хатка

і
мені.

Проминула весна, літо, і осінь прийшла. Оленочка
доріжкою бігла, черевичок свій знайшла.

— Ой, мій маленький черевичку брудненький, ходи,
ходи. Я тебе врятую від біди.

Черевичок не схотів, гнівно так забурмотів: — Було мене зразу шанувати і самого не лишати. Застукали дерев'яні кілочки, обцасик заgrimів, шнурівочка спересердя на біду відозвалася: — не піду, не піду.

Оленочка по травичці ходила, черевичка загубила,
та вже той черевичок не плаче, не горює; мишка в
ньому днює й ночує.

И К О А Б а и с

На узліссі, біля гаю,
на горбочку, в холодочку лі-
сова біліє школа. Мохом пахне
там довкола, сверчки в траві співають,
бджоли з квітів мед збирають, але
кращі за всі квіти звіриків маленькі діти.

Їх в садочок тут раненько все приводять любі неньки так, як вас у вашу школу. І нема плачів ніколи. Ось сидять під ряд в світлиці лисенята довголиці, зайчєня довжезні вуха наставляє й казку слуха.

Білки в пильності не згірші, деклямують гарні вірші. Ведмедихи три онуки, виправляють різні штуки. Бобренята — інженери вчаться тамі будувати, їм не вільно дармувати.

Птахи, їх же скрізь багато, спів вивчають тут зав-
зято.

Під орудою маестра грає сверщиків оркестра. На
даху, де світла царство, вчаться голуби малярства.

Миші з зайцями посполу ходять у балетну школу.

Скільки галасу там, сміху, йде наука всім на втіху.
Хто цікавий, не барися, в ліс приходить і подивися.

МАМИН ДЕНЬ

адійшов пахучий травень, квітням, зеленню бага-

тий, стали зайчики сіренькі рідній неньці так казати:
— Наша мамо наймиліша! Нині Твій великий день. Хоч
даруночків не маєм і не знаємо пісень, але хочемо, о
венько, бути чемними дітьми, добрі діла в подарунку
нині Ти від нас прийми.

БІЛИЙ ВУСИК каже тихо: — Хоч миття велике лихо,
— щоб матусі не журити, буду ніжки часто мити.

СІРЕ ВУШКО промовляє: — Хто обіду не з'їдає, той
„нечемне зайчєня“. Їстиму тепер щодня.

КУЦІЙ ХВОСТИК мовить сміло: — Довго спати справді мило, та від нині вже, матусю, більш до школи не спізнюся.

— Я долівочку чистенько замітатиму, о ненько, каже старше зайченя, на ім'я РОЖЕВЕ ОЧКО.

А найменший, Мокрий Носик, любій матінці вклонився, лебедів, аж прослезився: — Хоч маленький я, матусю, і усього так боюся, буду завжди уночі вартувати не сплючи.

В тій хвилині ясне сонце засвітило на увесь світ,
хор горобчиків на плоті заспівав — щасливих літ!!
А зайчиха, добра ненька, тулить діток до серденька і
радіє добезтями. Добрі зайчики замінять кожний день
у свято мами.

IWANNA SAWYCKY
THREE STORIES
FOR LITTLE CHILDREN
IN
UKRAINIAN

Illustrated by EDWARD KOZAK

PRINTED 1961
WOODSIDE LITHO & PRINTING CORP.
34 WEST 17TH STREET
NEW YORK 11, N. Y.